

Himna vīna tikumiem 酒德頌

Liu Lin 劉伶(221-200)

Es – dižens vīrs, man debess un zeme – viens rīts, desmit tūkstoš rītu – viens acumirklis, saule un mēness – durvis un logi, astoņas debess puses – nama lievenis. Es soļoju pa neceļiem un dzīvoju bez mājām, debesis man sega, un zeme – paklājiņš. Kad stājos, cieši tveru karafi un kausu, bet izkustoties rokā ceļu kanniņu un litriņu. Vien vīns mans pienākums, kam vajag vēl ko citu?

Kāds augsta ranga lielskundziņš un sārtā zīdā jozies prātnieks izdzirdēja vēja nestas baumas un sagribēja principus man ieskaidrot. Tad atrotītām piedurknēm un lepni rieztām krūtīm tie, nikni acis zibinot un zobus skaļi griežot, klāstīja man morāles likumus, knaši skaidrojot, kas pareizi, kas nē. Bet es tik satvēru kanneli un iešūpoju vīna mučeli, pietuvināju krūku lūpām un nesteidzīgi iemalkoju. Virpinot bārdu, izplestām kājām, es noslīgu reibumā dulnā, bez saprāta un bez pārdomām uzjautrinoties par viņu nebeidzamo kņadu.

Nekustīgs kļūstu dzērumā, bet mundrs pamožoties. Klausos klusumu un nedzirdu pat pērkona dārdus, cieši lūkojos, bet nesaskatu pat Taišaņ kalna tēlu. Manu miesu negriež ne aukstums, ne tveice, ne arī godkāribas jūtas. Nolūkojos uz leju desmit tūkstoš būtnēs, kas trauslas un pārejošas aizpeld pa Jandzi pietekas Haņšui straumi līdz ar trīsgadīgām ūdenszālēm. Divi varoņi man blakus tusējas, kā lapsene un graudu tārps.

(tulk. Agita Baltgalve)